

ଆଜି ବଡ଼ରୁ ବଡ଼ ବାପ ବା ଜେଜବାପ ଅର୍ଥାତ୍ ଗ୍ରାଣ୍ଟ ଫାଦର ନିଜର ନାତି ନାତୁଣୀମାନଙ୍କୁ ସହିତ, ଗେହଲ୍ଲା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସହିତ ମିଶିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ତେବେ ବରହମାଣ୍ଡକୁ ପୁଷ୍ଟିର ଆଦିପିତା ଅର୍ଥାତ୍ ଗ୍ରେଟ୍ ଗ୍ରେଟ୍ ଗ୍ରାଣ୍ଟ ଫାଦର ରୂପରେ ଗାୟନ କରାଯାଉଛି । ନିରାକାର ପିତା ମଧୁସ୍ତ୍ର ସାକାର ପୁଷ୍ଟିର ରଚନାର ନିର୍ମିତ ବରହମାଣ୍ଡକୁ ହିଁ କରିଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ପୁଷ୍ଟିର ରଚୟିତା ହୋଇଥିବା କାରଣରୁ, ମନୁଷ୍ୟ ପୁଷ୍ଟିର ସମାରକୀ ବୃକ୍ଷ ରୂପରେ ଦେଖାଇଛନ୍ତି କାରଣ ବୃକ୍ଷର ବୀଜ ତ ଗୁପ୍ତରେ ଥାଏ ସେଥିରୁ ପରମେ ଦୁଇଟି ପତ୍ର ଆସେ ଯେଉଁଥିରୁ ବୃକ୍ଷର କାଣ୍ଡ ବାହାରିଥାଏ । ତେବେ ଏହି ମନୁଷ୍ୟ ପୁଷ୍ଟିରୁପୀ ବୃକ୍ଷର ମୂଳଦୁଆ ରୂପରେ ବରହମା ହିଁ ଆଦି ଦେବ-ଆଦିଦେବୀ, ମାତା-ପିତା ସ୍ୱରୂପରେ ନିର୍ମିତ ହୋଇଥାନ୍ତି ଯାହାଙ୍କୁ ଦ୍ୱାରା ବରାହମଣ ପରିବାର ରୂପକ କାଣ୍ଡ ପ୍ରକଟ ହୁଏ ଏବଂ ବରାହମଣ ପରିବାର ରୂପକ କାଣ୍ଡରୁ ଅନେକ ଶାଖା ଉତ୍ପନ୍ନ ହୁଏ, ସେଥିପାଇଁ ବରହମାଣ୍ଡକର ଗାୟନ ଗ୍ରେଟ୍ ଗ୍ରେଟ୍ ଗ୍ରାଣ୍ଟ ଫାଦର ବା ଆଦିପିତା ରୂପରେ କରାଯାଉଛି । ବରହମାଣ୍ଡକର ଅବତରଣ ହେବା ଅର୍ଥାତ୍ ଖରାପ ଦିନ ସମାପ୍ତ ହୋଇ ଶୁଭ ଦିନ ବା ବଡ଼ ଦିନ ଆରମ୍ଭ ହେବା । ରାତି ସମାପ୍ତ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ବରହମାଣ୍ଡରୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯାଏ । ବାସ୍ତବରେ ଏହା ବରହମାଣ୍ଡରୁ ଅଟେ କିନ୍ତୁ କହିବା ବେଳେ ବରହମାଣ୍ଡରୁ କହିଦେଉଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ବରହମାଣ୍ଡକର ରୂପକୁ ବୃକ୍ଷବସ୍ତୁରେ ଦେଖାଇଛନ୍ତି । ଗ୍ରାଣ୍ଟ ଫାଦର ଅର୍ଥାତ୍ ନିରାକାରୀ ପିତା ଗ୍ରାଣ୍ଟ ଚିଲ୍ଡରେନ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ନାତି-ନାତୁଣୀମାନଙ୍କୁ ଏତେ ଉପହାର ଦେଉଛନ୍ତି ଯାହାକୁ ୨୧ ଜନ୍ମ ପରମ୍ପରାରେ ଭୋଗ କରୁଛନ୍ତି । ସେ ତ ଦାତା ମଧୁସ୍ତ୍ର ଅଟନ୍ତି ଏବଂ ବିଧାତା ମଧୁସ୍ତ୍ର ଅଟନ୍ତି, ଜ୍ଞାନରତନର ଆଳୀ ଭରପୁର କରି ଦେଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ଶକ୍ତି ରୂପକ ସୁବର୍ଣ୍ଣ ଉପହାର ଅଗଣିତ ସ୍ୱରୂପରେ ଦେଇ ଦେଉଛନ୍ତି । ଗୁଣ ରୂପକ ଗହଣାଗୁଡ଼ିକ ବାକ୍ସ ଭରି ଦେଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କ ନିକଟରେ କେତେ ସବୁ ଶୁଦ୍ଧ ଗରିବର ବାକ୍ସ ରହିଛି! ଯଦି ପ୍ରତିଦିନ ନିଜର ନୂଆ ନୂଆ ଶୁଦ୍ଧ ଗରିବ ତେବେ ମଧୁସ୍ତ୍ର ସରିବ ନାହିଁ କାରଣ ଅଗଣିତ ମାତ୍ରାରେ ରହିଛି । ଏହି ଉପହାର ସର୍ବଦା ସାଥୀରେ ରହିଥିବ । ଦୁନିଆର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉପହାର ତ ଏହିଠାରେ ହିଁ ରହିଯିବ କିନ୍ତୁ ଏହି ଉପହାର ସାଥୀରେ ଯିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏତେ ମାତ୍ରାରେ ଏହି ଇଶ୍ୱରୀୟ ଉପହାରରେ ଭରପୁର ହୋଇଯାଉଛି ଯାହାକି ଭବିଷ୍ୟତରେ ଗୋଦଗାର କରିବା ପାଇଁ ମଧୁସ୍ତ୍ର ଆବଶ୍ୟକ ପଡ଼ିବ ନାହିଁ । ଉପହାରକୁ ହିଁ ଭୋଗ କରିଗାଲିବ । ମେହନତରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବ ।

ଆଜି ବାପଦାଦା ନିଜର ଛୋଟିଆ ସୁଖୀ ସଂସାରକୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ପଟେ ବହୁତ ବଡ଼ ଅସାର ସଂସାର ଏବଂ ଆଉ ଗୋଟିଏ ପଟେ ଛୋଟିଆ ସୁଖୀ ସଂସାର । ଏହି ସୁଖୀ ସଂସାରରେ ସଦା ସୁଖ ଶାନ୍ତିରେ ସମ୍ପନ୍ନ ବରାହମଣ ଆତ୍ମାମାନେ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ରତା ଏବଂ ସଞ୍ଚରତ୍ନ ଆଧାରରେ ହିଁ ସୁଖଶାନ୍ତିମୟ ଜୀବନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି । ଯେଉଁଠାରେ ପବିତ୍ରତା ବା ସଞ୍ଚରତ୍ନ ରହିଛି ସେଠାରେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଦୁଃଖ ଅଶାନ୍ତିର ଚିହ୍ନବରଣ ରହିବ ନାହିଁ କାରଣ ଏହି ଛୋଟିଆ ସୁଖୀ ସଂସାରଟି ପବିତ୍ରତା ରୂପୀ କିଲା ଅର୍ଥାତ୍ ଦୁର୍ଗ ଭିତରେ ସୁରକ୍ଷିତ ଅଟେ । ଯଦି ସଂକଳ୍ପରେ ମଧୁସ୍ତ୍ର ପବିତ୍ରତା ରୂପୀ କିଲା ବାହାରକୁ ଯାଉଛି ତେବେ ଦୁଃଖ ଅଶାନ୍ତିର ପ୍ରଭାବର ଅନୁଭବ କରୁଛି । ଯଦି ବୁଦ୍ଧିରୂପୀ ପାଦ କିଲା ଭିତରେ ରହିଥିବ ତେବେ ସଂକଳ୍ପ ତ ଦୂରର କଥା ସଞ୍ଚୟନରେ ମଧୁସ୍ତ୍ର ଦୁଃଖ ଅଶାନ୍ତିର ଲହଡ଼ି ଆସିପାରିବ ନାହିଁ । ଯଦି ଟିକିଏ ବି ଦୁଃଖ ଅଶାନ୍ତିର ଅନୁଭବ ହେଉଛି ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ କୌଣସି ନା କୌଣସି ଅପବିତ୍ରତାର ପ୍ରଭାବ ରହିଛି । ପବିତ୍ରତା କେବଳ କାମଜିତ୍, ଜଗତଜିତ୍ ହେବା ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ସର୍ବ ବିନାଶୀ କାମନା ଗୁଡ଼ିକ କାମ ବିକାରର ବଂଶ ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ କାମଜିତ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ସବୁ ପ୍ରକାରର କାମନାକୁ ଜିତିବା, କାହିଁକି ନା କାମନାଗୁଡ଼ିକର ଅନେକ ବିସ୍ତାର ରହିଛି । ଗୋଟିଏ କାମନା ହେଲା ଅନେକ ପ୍ରକାରର ବସ୍ତୁଗୁଡ଼ିକୁ ପ୍ରାପ୍ତି କରିବାର, ଦ୍ୱିତୀୟ ହେଲା ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କୁ ଦ୍ୱାରା ବିନାଶୀ ପ୍ରାପ୍ତିର, ତୃତୀୟରେ — ସମ୍ବନ୍ଧ ରକ୍ଷା କରିବାରେ ମଧୁସ୍ତ୍ର ଅନେକ ପ୍ରକାରର ବିନାଶୀ କାମନା ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଥାଏ । ଚତୁର୍ଥରେ — ସେବାର ଭାବନା ଭିତରେ ମଧୁସ୍ତ୍ର ବିନାଶୀ କାମନାର ଭାବନା ଉତ୍ପନ୍ନ ହୋଇଯାଏ । ଏହି ଚାରି ପ୍ରକାରର କାମନାକୁ ସମାପ୍ତ କରିବା ଅର୍ଥାତ୍ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ଦୁଃଖ ଅଶାନ୍ତିକୁ ଜିତିବା । ଏବେ ନିଜେ ନିଜକୁ ପଚାର — ଏହି ଚାରି ପ୍ରକାରର କାମନାକୁ ସମାପ୍ତ କରିଛ ? ଯଦି କୌଣସି ବିନାଶୀ ବସ୍ତୁ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିକୁ ନିଜ ଆଡ଼କୁ ଆକର୍ଷିତ କରୁଛି ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ କାମନାର ଅନ୍ୟ ରୂପ ମୋହ ରହିଛି । ଯାହାକୁ ରାଜକୀୟ ରୂପରେ ଶବ୍ଦ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରି କହୁଛ -- ଇଚ୍ଛା ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ଆଚ୍ଛା ଅର୍ଥାତ୍ ଭଲ ଲାଗୁଛି । ତାହେଁ କୌଣସି ବସ୍ତୁ ହୋଇଥାଉ ବା ବ୍ୟକ୍ତି ହୋଇଥାଉ, ଯଦି କାହା ପ୍ରତି ମଧୁସ୍ତ୍ର ବିଶେଷ ଆକର୍ଷଣ ରହିଛି ସେହି ବସ୍ତୁ ବା ସେହି ବ୍ୟକ୍ତି ହିଁ ଭଲ ଲାଗୁଛି ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ କୌଣସି କାମନା ରହିଛି ବା ଇଚ୍ଛା ରହିଛି । ସବୁ ଭଲ ଲାଗୁଛି ବା ସମସ୍ତେ ଭଲ ଲାଗୁଛନ୍ତି — ଏହା ହିଁ ଯଥାର୍ଥ ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ଯଦି କହୁଛ ଏହା ହିଁ ଭଲ ତେବେ ଅଯଥାର୍ଥ ।

ଏହା ହେଉଛି ଇଚ୍ଛାର ରାଜକୀୟ ରୂପ । ତାହେଁ କାହାର ସେବା ଭଲ ଲାଗୁଛି, କାହାର ପାଳନା ଭଲ ଲାଗୁଛି, କାହାର ଗୁଣ ଭଲ ଲାଗୁଛି, କାହାର ମେହନତ କରିବା ଭଲ ଲାଗୁଛି, କାହାର ତ୍ୟାଗ ଭଲ ଲାଗୁଛି, କାହାର ସଞ୍ଚରତ୍ନ ଭଲ ଲାଗୁଛି କିନ୍ତୁ ଭଲର ସୁଗନ୍ଧ ନେବା ବା ଭଲକୁ ନିଜେ ଧାରଣ କରିବା ତାହା ଅଲଗା କଥା କିନ୍ତୁ ଏହି ଭଲ କାରଣରୁ ହିଁ ଇଏ ଭଲ ଅଟନ୍ତି - ଏହିଭଳି ଭଲ କହିବାଟା ଇଚ୍ଛାରେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଯାଏ । ଏହାକୁ କାମନା କୁହାଯାଏ । ଏହାର ବର୍ଣ୍ଣିତ ଆତ୍ମା ଦୁଃଖ ଏବଂ ଅଶାନ୍ତିର ସାମନା କରିପାରିବ ନାହିଁ । ଗୋଟିଏ ହେଲା ଭଲ ଜିନିଷ ପ୍ରତି ଆକର୍ଷିତ ହୋଇ ନିଜକୁ ଭଲ ହେବାରୁ ବଞ୍ଚିତ କରିବା, ଦ୍ୱିତୀୟରେ ଶତରୁତାର କାମନା ରଖିବା ମଧୁସ୍ତ୍ର ତଳକୁ ଖସାଇ ଦେଇଥାଏ । ଗୋଟିଏ ହେଲା ପ୍ରଭାବିତ ହେବାର କାମନା । ଦ୍ୱିତୀୟରେ ହେଲେ କାହା ପ୍ରତି ଶତରୁତା ବା ଇଚ୍ଛା ଭାବନାର କାମନା — ଏହା ମଧୁସ୍ତ୍ର ସୁଖ-ଶାନ୍ତିକୁ ସମାପ୍ତ କରିଦିଏ । ସବୁବେଳେ ପାଇଁ ମନ ହଲଚଲ ହେଉଥାଏ । ତେଣୁ ପ୍ରଭାବିତ ହେବାର ଲକ୍ଷଣ ହେଲା ମୋହ ରଖିବା ବା ଭଲିଯିବା ଅର୍ଥାତ୍ ପକ୍ଷପାତ କରିବା । ସେହିଭଳି ଆଉ ଗୋଟିଏ ହେଲା ଇଚ୍ଛା ଏବଂ

ଶତରୁତାର ଭାବନା ରଖିବା ଯାହାର ଲକ୍ଷଣ ନିଦ୍ଧ କରିବା ଏବଂ ସିଦ୍ଧ କରିବା ଅର୍ଥାତ୍ ପରମାଣିତ କରିବା । ଏହି ଦୁଇଟି ଭାବନା ରଖିବା ଦ୍ଵାରା ଏଥିରେ କେତେ ସମୟ, କେତେ ଶକ୍ତି ନଷ୍ଟ କରି ଦେଇଥା'ନ୍ତି ତାହା ଜଣାପଡ଼ିନଥାଏ । ତେଣୁ ଏହି ଦୁଇଟି ଯାକ କାମନା ବହୁତ କ୍ଷତି କରିଦିଏ । ଏମାନେ ନିଜକୁ ମଧ୍ୟ ଦୁଃଖୀ କରିଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଦୁଃଖୀ କରିଥା'ନ୍ତି । ଏହିଭଳି ସ୍ଥିତିରେ ଥିବା ସମୟରେ ଏହିଭଳି ଆତ୍ମମାନଙ୍କର ସ୍ଵଲୋଗାନ ହେଲା — ଦୁଃଖ ଦେବାର ଅଛି ଏବଂ ନେବାର ଅଛି । ଯାହାବି ହୋଇଯାଉ କିନ୍ତୁ କରିବାର ହିଁ ଅଛି । ସେତେବେଳେ ସେହି କାମନା ହିଁ କଥା କହିଥାଏ, ବ୍ରାହ୍ମଣ ଆତ୍ମା କହିନଥାଏ, ସେଥିପାଇଁ ସେହି ସମୟରେ ସୁଖ ଶାନ୍ତିର ସଂସାରରୁ ବୁଦ୍ଧିରୂପୀ ପାଦ ବାହାରକୁ ଚାଲିଯାଏ, ତେଣୁ ଏହିଭଳି ରାଜକୀୟ କାମନା ଉପରେ ମଧ୍ୟ ବିନୟୀ ହୁଅ । ଏହି ସବୁ ଇଚ୍ଛାଗୁଡ଼ିକ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ଇଚ୍ଛା ମାତ୍ରକେ ଅବିଦ୍ୟା ସ୍ଥିତିରେ ରୁହ ।

ଯଦି ଏହି ଦୁଇଟି ଯାକ ଭାବନାରେ ଏହିଭଳି ସଂକଳ୍ପ କରୁଛ ଯେ - ମୁଁ ଏହି କାମ ନିଶ୍ଚିତ କରି ଦେଖାଇବି । ତେବେ କାହାକୁ ଦେଖାଇବ ? ବାବାଟ୍ଟକୁ ନା ବ୍ରାହ୍ମଣ ପରିବାରକୁ ? କାହାକୁ ଦେଖାଇବ ? ଏପରି ଭାବ ଯେ କରି ଦେଖାଇବି ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ତଳକୁ ଖସି ଦେଖାଇବି । ଏହା କ'ଣ କୌଣସି ଚମତ୍କାରୀ, ଯାହାକୁ କରି ଦେଖାଇବ! ତଳକୁ ଖସିବା କ'ଣ ଦେଖାଇବା ଭଳି କଥା କି! ଏହିଭଳି କୌଣସି ବିନାଶୀ ପ୍ରାପ୍ତିର ନିଶା - ମୁଁ ଏହି ସେବା ନିଶ୍ଚିତ କରି ଦେଖାଇବି, ମୁଁ ବିଶ୍ଵାସୀତ ହୋଇ ଦେଖାଇବି, ଏହି ଶବ୍ଦ ଗୁଡ଼ିକୁ ଚେକ୍ କର, ରାଜକୀୟ ଲାଗୁଛି ? କହୁଛ ତ ସିଂହର ଭାଷା କିନ୍ତୁ ହୋଇଯାଉଛ ଛେଳି । ଯେପରି ଆଦିକାଳି କେହି ବାଘର, କେହି ହାତୀର, କେହି ରାବଣର, କେହି ରାମଚନ୍ଦ୍ରଙ୍କ ମୁଖା ପିନ୍ଧି ଦେଉଛନ୍ତି ନା, ସେହିଭଳି ମାୟା ମଧ୍ୟ ସିଂହର ମୁଖ ଲଗାଇ ଦେଉଛି । ମୁଁ ଏହି କାମ କରି ଦେଖାଇବି, ଏହିଭଳି ନିଶ୍ଚିତ କରିବି, କିନ୍ତୁ ଏହା ଭିତରେ ମାୟା ନିଜର ଅଧୀନ କରି ଛେଳି କରିଦେଉଛି । ମୁଁ ପଣିଆ ଆସିବା ଅର୍ଥ କୌଣସି ନା କୌଣସି ବିନାଶୀ କାମନାର ବଶୀଭୂତ ହେବା । ତେଣୁ ନିଜର ଭାଷାକୁ, ବାଣୀ ଏବଂ ଭାବନାକୁ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ରଖ । ଏହା କୌଣସି ବାହାଦୁରୀ ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସଂକଳ୍ପରେ ସ୍ଵୟଂସେବୀରୁ ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ହେବାର ହାରିବା ସ୍ଥିତି ଅଟେ । କଳ୍ପ କଳ୍ପ ଚନ୍ଦ୍ରବଂଶୀ ହେବାକୁ ହିଁ ପଡ଼ିବ । ତେବେ ଏହା ହାରିବା ହେଲା ନା ବାହାଦୁରୀ ହେଲା ? ତେଣୁ ଏହିଭଳି ବାହାଦୁରୀ ଦେଖାଅ ନାହିଁ । ନା କୌଣସି ଅଭିମାନ କର, ନା କାହାକୁ ଅପମାନିତ କର । ଏହି ଦୁଇଟି ଯାକ ଭାବନା ଶୁଭକାମନା ଠାରୁ ଦୂରକୁ ନେଇଯାଏ । ତେଣୁ ଚେକ୍ କର — ଟିକିଏ ବି ସଂକଳ୍ପ ମାତ୍ରରେ ଅଭିମାନ ବା ଅପମାନର ଭାବନା ରହିଯାଇନାହିଁ ତ ? ଯଦି ଟିକିଏ ବି ଅଭିମାନ ବା ଅପମାନର ଭାବନା ରହିବ ତେବେ କେବେ ବି କୌଣସି ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ କାରଣ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ହିଁ ସର୍ବ କାମନାଠାରୁ ମୁକ୍ତ କରିଦେବ ଏବଂ ସର୍ବଦା ସୁଖର ସଂସାରରେ, ସୁଖ-ଶାନ୍ତିର ଝୁଲଣାରେ ଝୁଲିବାକୁ ଲାଗିବ । ଏହାକୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ ସର୍ବକାମନାଜିତ, ଜଗତଜିତ । ତେବେ ବାପଦାଦା ନିଜର ଛୋଟିଆ ସୁଖୀ ସଂସାରକୁ ଦେଖୁଥିଲେ । ଏହି ସୁଖୀ ସଂସାରରୁ, ନିଜର ସାମ୍ରାଜ୍ୟରୁ, ପରଦେଶକୁ ବୁଦ୍ଧିରୂପୀ ପାଦ ଦ୍ଵାରା କାହିଁକି ଚାଲିଯାଉଛ ? ପରଧର୍ମ, ପରଦେଶ କେବଳ ଦୁଃଖ ହିଁ ଦେବ । ସାମ୍ରାଜ୍ୟ, ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ସୁଖ ଦେବ । ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ସୁଖର ସାଗର ପିତାତ୍ମକ ସନ୍ତାନ ଅଟ, ସୁଖର ସଂସାରର ଅନୁଭବୀ ଆତ୍ମା ଅଟ, ଅଧିକାରୀ ଆତ୍ମା ଅଟ, ତେଣୁ ସର୍ବଦା ସୁଖୀ ରୁହ, ଶାନ୍ତ ରୁହ । ବୁଝିଲା!

ଦେଶ ଏବଂ ବିଦେଶର ସ୍ଵନେହୀ ପିଲାମାନେ ନିଜର ଅଧିକାର ନେବା ପାଇଁ ନିଜ ଘରେ ବା ନିଜର ପିତାତ୍ମକ ଘରେ ପହଞ୍ଚି ଯାଇଛ । ତେଣୁ ଅଧିକାରୀ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ବାପଦାଦା ମଧ୍ୟ ହର୍ଷିତ ହେଉଛନ୍ତି । ଯେପରି ଖୁସି ମନରେ ଆସିଛ ସେହିପରି ସର୍ବଦା ଖୁସିରେ ରହିବାର ବିଧି ଦ୍ଵାରା, ଏହି ଦୁଇଟି କଥାକୁ ସଂକଳ୍ପରେ ମଧ୍ୟ ତ୍ୟାଗ କରି ସଦାକାଳ ପାଇଁ ଭାଗ୍ୟବାନ ଆତ୍ମା ହୋଇ ଏଠାରୁ ବିଦାୟ ନିଅ । ଭାଗ୍ୟ ନେବା ପାଇଁ ଏଠାକୁ ଆସିଛ କିନ୍ତୁ ଭାଗ୍ୟ ସହିତ ମନ ଭିତରେ ଥିବା କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଦୁର୍ବଳତା ଯାହାକି ଉଡିବାରେ ବିଘ୍ନ ସୃଷ୍ଟି କରୁଛି ତାକୁ ଛାଡ଼ି ଦେଇଯାଅ । ଏହାକୁ ଛାଡ଼ିବା ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତି କରିବା ଅଟେ । ସର୍ବଦା ସୁଖର ସଂସାର ଭିତରେ ରହୁଥିବା ସର୍ବକାମନାଜିତ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ସର୍ବଦା ସର୍ବ ଆତ୍ମାତ୍ମକ ପ୍ରତି ଶୁଭଭାବନା ଏବଂ ଶୁଭକାମନା କରୁଥିବା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ, ସର୍ବଦା ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ଆସନରେ ସ୍ଥିତ ରହୁଥିବା ବିଶେଷ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବାପଦାଦାତ୍ମକ ସ୍ବାଦପ୍ତ୍ୟ ଏବଂ ନମସ୍କୃତେ ।

ବିଶେଷ ଭାବରେ ସମସ୍ତେ କ୍ରିସ୍ମାସ୍ ତେ ଅର୍ଥାତ୍ ବଡ଼ ଦିନ ପାଳନ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି ନା । ବାପଦାଦା କିନ୍ତୁ ଏହାକୁ କ୍ରିସ୍ମାସ୍ ତେ ଅର୍ଥାତ୍ ମଧୁରତା ଦିବସ ବା ସର୍ବଦା ମିଠା ହେବାର ଦିନ କହୁଛନ୍ତି । ମିଠାକୁ ହିଁ ସମସ୍ତେ ଅଧିକ ଖାଇଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଖୁଆଇଥା'ନ୍ତି । ଏହାଦ୍ଵାରା କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ତ ମୁଖ ମିଠା ହୋଇଯାଏ କିନ୍ତୁ ନିଜେ ଯଦି ମିଠା ହୋଇଯିବ ତେବେ ସବୁ ଦିନ ପାଇଁ ତୁମ ମୁଖରୁ ମଧୁରବାଣୀ ବାହାରୁ ଥିବ । ଯେପରି ମିଠା ଖାଇବା ଦ୍ଵାରା ଏବଂ ଖୁଆଇବା ଦ୍ଵାରା ସମସ୍ତେ ଖୁସି ହୋଇଥା'ନ୍ତି ସେହିପରି ମଧୁରବାଣୀ ନିଜକୁ ମଧ୍ୟ ଖୁସି ଦେଇଥାଏ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଖୁସି ଦେଇଥାଏ । ତେଣୁ ଏହା ଆଧାରରେ ସର୍ବଦା ସମସ୍ତତ୍ମକ ମୁଖ ମିଠା କରୁଥାଅ । ସର୍ବଦା ମିଠା ଦୃଷ୍ଟି, ମିଠା ବାଣୀ, ମିଠା କର୍ମ — ଏହା ହିଁ ହେଉଛି କ୍ରିସ୍ମାସ୍ ତେ ପାଳନ କରିବା । ପାଳନ କରିବା ଅର୍ଥାତ୍ ନିଜେ ସେହିପରି ହୋଇଯିବା । କାହାକୁ ବି କିଛି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ପାଇଁ ମିଠା ଦୃଷ୍ଟି ଦେଇଦିଅ, ମିଠାବାଣୀ ଶୁଣାଇଦିଅ ତେବେ ସେହି ଆତ୍ମାକୁ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ଭରପୁର କରିପାରିବ । ତୁମର ଦୁଇ ଘଡ଼ିର ମିଠା ଦୃଷ୍ଟି, ମିଠା ବାଣୀ ସେହି ଆତ୍ମାର ସୃଷ୍ଟି ବଦଳାଇ ଦେବ । ତୁମର ଏହି ମଧୁର ବାଣୀ ଦୁଇପଦ ସେହି ଆତ୍ମାକୁ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାର ନିମିତ୍ତ ହୋଇଯିବ । ମଧୁରତା ଏଭଳି ବିଶେଷ ଧାରଣା ଯାହାକି କଠୋର ଧରଣୀକୁ ମଧ୍ୟ ମଧୁର କରିଦିଏ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାର ଆଧାର ବାବାତ୍ମକ ଦୁଇପଦ ମିଠାବାଣୀ ଅଟେ ନା । ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ ତୁମେ ସମସ୍ତେ ବହୁତ ମିଠା ଏବଂ ଶୁଦ୍ଧ ଆତ୍ମା ଅଟ । ଏହି ମିଠା ବାଣୀ ଦୁଇପଦ ତୁମମାନଙ୍କୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ

କରିଦେଇଛି ନା । ବାବାଜୀଙ୍କର ମିଠା ଦୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟସ୍ଥ ତୁମମାନଙ୍କୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିଛି । ସେହିପରି ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ନିଜର ମଧୁର ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧୁର କରିଦିଅ । ଏହିଭଳି ମୁଖ ମିଠା କରାଅ । ବୁଝିଲ — କିସମାସ୍ ତେ ପାଳନ କରିଲ ନା । ଏହି ସବୁ ଉପହାର ଦ୍ଵାରା ନିଜର ଝୁଲ୍ଲାମଣୀ ଭରପୁର କରିନେଲ ନା ? ତେଣୁ ସଦାସର୍ବଦା ମଧୁରତାର ଉପହାରକୁ ସାଥୀରେ ରଖିଥାଅ । ଏହା ଦ୍ଵାରା ସର୍ବଦା ନିଜେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ମିଠା ରୁହ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ମିଠା କର । ଆରୁଛା--

ସଦାସର୍ବଦା ଜଞ୍ଜାନରତନ ଦ୍ଵାରା ବୁଦ୍ଧିରୂପୀ ଅଳୀକୁ ଭରପୁର କରୁଥିବା, ସର୍ବଦା ସର୍ବଶକ୍ତି ଦ୍ଵାରା ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଆତ୍ମା ହୋଇ ଶକ୍ତି ସମ୍ପନ୍ନ ସୂଚିତରେ ରହୁଥିବା, ସର୍ବଗୁଣର ଗହଣାରେ ସର୍ବଦା ସୁସଜ୍ଜିତ ରହୁଥିବା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ସର୍ବଦା ନିଜର ମଧୁରତାର ଗୁଣ ଦ୍ଵାରା ମୁଖ ମିଠା କରୁଥିବା ମିଠା ମିଠା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାପଦାଦାଙ୍କର ସ୍ବାଦପ୍ତ୍ତ୍ଵର ଏବଂ ନମସ୍ତେ ।

କୁମାରମାନଙ୍କ ସହିତ ଅବ୍ୟକ୍ତ ବାପଦାଦାଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ:-

କୁମାର ଅର୍ଥାତ୍ ତୀବ୍ରରଗିରେ ଆଗକୁ ବଢୁଥିବା ଆତ୍ମା । ଅଟକିବା-ଚାଲିବା, ଅଟକିବା-ଚାଲିବା--ଏହିଭଳି ନୁହେଁ । କିପରି ବି ପରିସ୍ଥିତି ହୋଇଥାଉ କିନ୍ତୁ ନିଜକୁ ସର୍ବଦା ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଆତ୍ମା ମନେ କରି ଆଗକୁ ବଢିଚାଲ । ପରିସ୍ଥିତି ବା ବାସ୍ତୁମଣ୍ଡଳର ପ୍ରଭାବରେ ଆସୁଥିବା ଆତ୍ମା ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ନିଜର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପ୍ରଭାବ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଉପରେ ପକାଉଥିବା ଆତ୍ମା । ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପ୍ରଭାବ ଅର୍ଥାତ୍ ଆତ୍ମିକ ପ୍ରଭାବ ଅନ୍ୟ କିଛି ନୁହେଁ, ଏହିଭଳି କୁମାର ଅଟ ନା ? ଯଦି ପରୀକ୍ଷା ଆସିଯିବ ତେବେ ହଲଚଲ୍ ହେବ ନାହିଁ ତ ? ପରୀକ୍ଷାରେ ପାସ୍ ହୋଇଯିବ ନା! ସଦାକାଳର ସାହାସୀ ଆତ୍ମା ଅଟ ନା! ଯେଉଁଠି ସାହାସ ଅଛି ସେଠାରେ ବାବାଜୀଙ୍କର ସହଯୋଗ ନିଶ୍ଚିତ ରହିଛି । ପିଲାମାନଙ୍କର ସାହାସ ଆଧାରରେ ବାବାଜୀଙ୍କର ସହଯୋଗ — ଏହିଭଳି ଗାୟନ ଅଛି ନା । ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ଷେତ୍ରରେ ନିଜକୁ ଆଗରେ ରଖି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କରିଚାଲ ।

କୁମାରମାନେ ତ ଉଡିପାରିବେ ନା । ଯେଉଁମାନେ ସର୍ବଦା ନିରବନ୍ଧନ ଅଟନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ଉଡିପାରନ୍ତି । ତେବେ ତୁମେମାନେ ତ ନିରବନ୍ଧନ କୁମାର ଅଟ । ମନର ମଧ୍ୟସ୍ଥ ବନ୍ଧନ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସର୍ବଦା ସର୍ବ ବନ୍ଧନକୁ ସମାପ୍ତ କରି ନିରବନ୍ଧନ ହୋଇ ଉଡୁଥିବା କୁମାର ଅଟ ? କୁମାରମାନେ ନିଜର ଶାରୀରିକ ଶକ୍ତିକୁ ଏବଂ ବୁଦ୍ଧିର ଶକ୍ତିକୁ ସଫଳ କରୁଛ ? ଲୌକିକ ଜୀବନରେ ନିଜର ଶାରୀରିକ ଶକ୍ତିକୁ ଏବଂ ବୁଦ୍ଧିର ଶକ୍ତିକୁ ବିନାଶକାରୀ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ଷେତ୍ରରେ ଲଗାଇ ଆସିଛ ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ଷେତ୍ରରେ ଲଗାଉଛ । ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ହଲଚଲ୍ ସୃଷ୍ଟି କରୁଥିବା କୁମାର ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ଶାନ୍ତି ସ୍ଥାପନ କରୁଥିବା କୁମାର ଅଟ । ତେବେ ଏହିଭଳି ଶ୍ରେଷ୍ଠ କୁମାର ଅଟ ନା ? କେବେକେବେ ଲୌକିକ ଜୀବନର ସଂସ୍କାର ପ୍ରକଟ ହୋଇଯାଉନାହିଁ ତ ? ଅଲୌକିକ ଜୀବନଧାରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ନୂଆ ଜନ୍ମଧାରୀ, ତେଣୁ ନୂଆ ଜନ୍ମରେ ପୁରୁଣା କଥା କିଛି ବି ନଥାଏ । ତୁମେମାନେ ତ ନୂଆ ଜନ୍ମ ନେଇଥିବା ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମା ଅଟ । କେବେ ବି ନିଜକୁ ସାଧାରଣ ମନେ ନକରି ଶକ୍ତିଶାଳୀ ମନେ କର । ତୁମକୁ ସଂକଳ୍ପରେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ହଲଚଲ୍ ହେବାର ନାହିଁ । ଏମିତି ପ୍ରଶ୍ନ କେବେ ପଚାରୁ ନାହିଁ ତ — ବ୍ଯସ୍ତ ସଂକଳ୍ପ ଆସୁଛି କ'ଣ କରିବୁ ? କାରଣ ତୁମେମାନେ ହେଉଛ ଭାଗ୍ୟବାନ କୁମାର । ୨୧ ଜନ୍ମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିଜର ଭାଗ୍ୟକୁ ଭୋଗ କରୁଥିବ । ସୂଚକ ହେଉ ବା ସୂକ୍ଷ୍ମ ହେଉ, ଦୁଇଟି ଯାକ ରୋଜଗାରରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଆରୁଛା!

ବିଦାୟ ସମୟରେ ସ୍ବାଦପ୍ତ୍ତ୍ଵର:- ସମସ୍ତ ଦେଶ ଏବଂ ବିଦେଶର ପିଲାମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଏହି ବିଶେଷ ଦିନ ଉପଲକ୍ଷେ ଅଭିନନ୍ଦନ କାର୍ତ୍ତ ଏବଂ ପତ୍ର ସହିତ ସ୍ବାଦପ୍ତ୍ତ୍ଵର ମଧ୍ୟସ୍ଥ ମିଳିଛି । ବାପଦାଦା ସମସ୍ତ ମିଠା ମିଠା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଆଜିର ବଡ଼ ଦିନ ଉପଲକ୍ଷେ ସର୍ବଦା ମଧୁରତାର ଗୁଣ ଦ୍ଵାରା ନିଜେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହୁଅ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର — ଏହି ବରଦାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ତା' ସହିତ ନିଜେ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ବୁଦ୍ଧିକୁ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଚାଲ ଏବଂ ସେବାକୁ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ବୁଦ୍ଧି କରାଇଚାଲ । ତେଣୁ ସମସ୍ତ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବଡ଼ ବଡ଼ ବାବାଜୀଙ୍କର ବଡ଼ ବଡ଼ ସ୍ବାଦପ୍ତ୍ତ୍ଵର ଏବଂ ତା' ସହିତ ସନ୍ଦେହଭରା ଅଭିନନ୍ଦନ, ଗୁଡ଼ ମର୍ଶଣିଞ୍ଜ୍ ଏବଂ ସର୍ବଦା ମିଠା ହେବାର ଶୁଭେଚ୍ଛା ।

ବରଦାନ:- ସହନଶକ୍ତି ଦ୍ଵାରା ଅବିନାଶୀ ଏବଂ ମଧୁର ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ସମସ୍ତଙ୍କର ସନ୍ଦେହୀ ହୁଅ । ସହନ କରିବା ମରିବା ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତଙ୍କ ହୃଦୟରେ ସନ୍ଦେହର ସହିତ ବଞ୍ଚିବା । କିପରି ବି ବିରୋଧୀ ହୋଇଥାଉ, ରାବଣଠାରୁ ମଧ୍ୟସ୍ଥ କରୁର ହୋଇଥାଉ, ଗୋଟିଏ ଥର ନୁହେଁ ଦଶଥର ପଛେ ସହନ କରିବାକୁ ପଡୁ ପୁଣି ବି ସହନଶକ୍ତିର ଫଳ ଅବିନାଶୀ ଏବଂ ମଧୁର ଅଟେ । କେବଳ ଏହିଭଳି ଭାବନା ରଖ ନାହିଁ ଯେ ମୁଁ ତ ଏତେଗୁଡିଏ ସହନ କରିଲି ତେବେ ଲାଏ ମଧ୍ୟସ୍ଥ କିଛି ସହନ କରୁ । ଏହିଭଳି ଅଳ୍ପକାଳର ଫଳ ଖାଇବାର ଭାବନା ରଖ ନାହିଁ, ଦୟାର ଭାବନା ରଖ । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ସେବାର ଭାବନା, ଏହିଭଳି ଭାବନା ରଖିଥିବା ଆତ୍ମାମାନେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଦୋଷ ଦୁର୍ବଳତାକୁ ନିଜ ମନ ଭିତରେ ଲୁଚାଇ ଦିଅନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ମୁହାଁ ମୁହାଁ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଯାହା ବିତିଗଲା ତା'କୁ ଭୁଲିଯାଅ, ବିତିଯାଇଥିବା କଥାରୁ ଶିକ୍ଷା ଗ୍ରହଣ କରି ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ ସାବଧାନ ରୁହ ।